

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Tisztelt Elnök Urak, az MTA korábbi és új vezetői!

Tisztelt Főpolgármester Úr!

Kedves Vendégeink!

A fa egyetemes szimbólum. Az élet, a növekedés, a körforgás jelképe.

Fát ültetni – vagy egy fát oltalmunkba fogadni – mindig a jövőbe vetett hitet jelenti. Annak reményét, hogy amit ma teszünk, annak gyümölcsét az utánunk következők élvezhetik.

Mélyen emberi gesztus ez. Az önzetlenség, a gondoskodás bizonyítéka.

Nem tudhatjuk, hogy amikor jó kétszáz évvel ezelőtt ezt a platánt elültették, pontosan kik és milyen reményekkel tették. Valószínűleg maguk sem gondoltak arra, hogy cselekedetük milyen további eseményeket von majd maga után.

Azt, hogy több generációval később, a távoli jövőben, a milliós világvárossá növekedett Pest és Buda között megbújó zöld szigeten az akkor még csak kevesek által ismert fiatal gróf, Széchenyi István által alapított nemzeti intézmény képviselői állnak kissé meghatottan a számukra a múltat és a jövőt egyszerre megtestesítő fa mellett.

Ez a platán közel egyidős a Magyar Tudományos Akadémia intézményével.

Még csemete volt, amikor Széchenyi István felajánlása nyomán megszületett az Akadémia, a kor jelszavához – „haza és haladás” – híven a nemzet szolgálatára. Azóta a fa hatalmas koronát növesztett, az Akadémia pedig a magyar tudomány meghatározó szellemi otthonává vált.

A fa az élet, a növekedés szimbóluma, mondtam az előbb, de hasonlítható a tudományhoz is. Az új gondolatoknak, meghatározó felismeréseknek is időre van szükségük ahhoz, hogy növekedjenek és terjedjenek. Ahhoz, hogy mély gyökeret eresztve védelmet, tájékozási és kiindulási pontot adjanak az utódoknak. Mint a fa évgyűrűi, úgy idomulnak az egymást követő kutatói

nemzedékek is egymáshoz. Úgy rajzolnak ki egy-egy újabb „gyűrűt”, tesznek hozzá a korábbiakhoz új gondolatokat, eredményeket, növelik újabb generációk a tudomány fáját.

Az MTA egykori elnöke, a zeneszerző és zenetudós Kodály Zoltán szerint: „A kultúrát nem lehet örökölni. Az elődök kultúrája egykettőre elpárolog, ha minden nemzedék újra meg újra meg nem szerzi magának.” Ez a tudományra is igaz. A tudást minden korszaknak újra meg kell teremtenie, tovább kell adnia, és élővé kell tennie. De ahogyan a kultúrában, úgy a tudományban is szükség van az elődök által létrehozott szellemi kincsestárra. Arra a kiindulási pontra, ami a hiteles tudást és az értéket jelenti.

A „Tudomány Fája” ezért olyan emlékjel, amely a múlt, a korábbi generációk eredményei mellett a jövőt is szimbolizálja. A reményt, hogy a tehetséges fiataloknak és a szabad gondolatoknak semmi sem szab határt.

A kölcsönhatásukból megszületett új közös tudás pedig minél több emberé lehet majd.

Kívánom, hogy ez a fa még sok nemzedék számára legyen a tudomány, a kitartás és a jövőbe vetett bizalom jelképe.

Köszönöm, hogy meghallgattak.